Ярослав Курдидик.

Вдяка.

Я вдячний Тобі за те, що Ти дав мені ніжну душу, яка у всьому бачить красу і яка чути може дрогання пелюстків кожної квітки. І очі, які бачуть Твій кожний досконалий твір, і руки, що чують холод мармору під собою, будуючи Тобі святиню, й розум, щоби можна Тебе величати на кожному кроці...

Щастя у світі Ти розкинув повно, й вистане витягнути руку, щоби його дістати й жадібно притиснути до вуст. І кожна річ у світі є така вимовна, що Тебе Найдосконалішого величає...

Хто в Тебе не вірить, той в ніщо не вірить — й не вірить навіть в самого себе...

Великий! Чиж те, що ми зовемо мистецтвом і людською мудрістю — не є незугарним й нужденним наслідуванням Тебе — Твоєї досконалости? А поглянь, Великий, який цей червак — людина — гордий із-за цього!

Великий! Коли в моїй свідомості й серці ослабне кохання і велич до Тебе, забери мені тоді життя, нехай я не буду між людьми живим трупом, як вони всі, що бачуть Тебе всюди, але своїми брудними душами не хотять повірити в те, що Ти —

— Свята Потуга...

Ярослав Курдидик.

Не чую.

Як гострі цвяхи вбиваю очі у віки, у тисячоліття, і жду.

— Хтось гука до мене громом з-за світів:

— На кого ждеш?!

— Не чую...

А одчуваю палко, що жду.

Душа од спраги ціпеніє.

Бачу, як людям, що проходять біля мене стікає засохлими стрічками посоха з ніг.

В скляних бездушних очах догоряє решта життя.

Що крок, то паде один, щоб трупом зазначити, що тільки досіль дійшов.

А ціль заледви маячіє.

І душа моя дивиться з погордою на їх і каже:

„Це люди, що сили й віри їм забракло!“

Як гострі цвяхи вбиваю очі у віки з великою вірою в серці, що прийдеш.

Прийдеш і скажеш:

„Тільки сильним духом даю велике щастя!“

О подай мені свою руку Святу й скажи, щоби піти за Тобою...